

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Ιωσήφ, ιδιοκτήτης του οίκου ανοχής «Ματζέστικ»

Ο Εαυτός του Ιωσήφ

Μαρία/Σάρα

Λοχαγός, βιολόγος

Λοχίας, ποιητής

Άνδρας Ηθοποιός

Γυναίκα Ηθοποιός

Χρήστος

Υπηρέτης του οίκου ανοχής

Μαγδαλινή, πόρνη

Δήμαρχος

Δεκανέας

Πρώτος Στρατιώτης

Δεύτερος Στρατιώτης

Κομπάρσοι

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

Αστέρια διάσπαρτα στον γκρίζο ορίζοντα. Δύο γυμνά δέντρα με σπασμένα κλαδιά. Πυκνή ομίχλη. Δύο φιγούρες ντυμένες με μαύρο φράκο, παπιγιόν, άσπρα γάντια και λουστρίνι παπούτσια. Απόηχος μουσικής συμπληρώνει την εξωπραγματική ατμόσφαιρα.

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Για το Θεό, πού ήσασταν τόσο καιρό;

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Εμένα περιμένετε;

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Ποιον άλλο; Μην κάνετε τον ανήξερο. Ξέρετε ποιος είμαι...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Νομίζετε;! ... Νομίζετε;

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Καλά, καλά, καταλαβαίνω. Είναι το πρώτο σοκ για όσους έρχονται πρώτη φορά εδώ. Ωραία, μπορείτε, για αρχή, να ρωτήσετε. Μόνο με περισσότερο θάρρος. Ρωτήστε ευθέως...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Είστε πράγματι Εσείς ο Ιωσήφ, ο ίδιος ο Ιωσήφ;

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Ναι, αν αυτό σας ευχαριστεί. Είμαι «ο ίδιος ο Ιωσήφ». Ωστόσο, δεν είμαι «ο ίδιος» ο Ιωσήφ ούτε λιγότερο, ούτε περισσότερο απ' ότι είστε

Εσείς «ο ίδιος» ο Ιωσήφ. Άλλωστε, όπως βλέπετε, και οι δύο είμαστε νεκροί.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Τι εννοείτε νεκροί;

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Απλά, δεν υπάρχουν πλέον. Τουλάχιστο, μ' αυτό τον βάρβαρο τρόπο όπως μέχρι τώρα.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Βάρβαρο; Λόγω επαγγέλματος το λέτε;

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Ω, αγαπντέ μου... Όχι, βέβαια. Εξάλλου, δεν είχατε και κανένα επάγγελμα. Εκτός, βέβαια, αν θεωρείτε το ξελόγιασμα επάγγελμα κι όχι τρόπο ζωής. Ή επιβίωσης. Δεν έχετε πλέον κανένα επάγγελμα. Εδώ το μοναδικό επάγγελμα είναι η διασκέδαση. Η ατέλειωτη διασκέδαση.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Τι είδους διασκέδαση;

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Μμμμ, μια συγκεκριμένη. Λίγο βαρετή, αλλά απλή και σίγουρα ανώδυνη. Η διήγηση, αγαπντέ μου. Σ' αυτόν τον κόσμο όλα τα πράγματα δεν είναι τίποτε από μια ατέλειωτη εξομολόγηση. Εννοείται πως κάθε διήγηση έχει ήδη εξιστορηθεί, αλλά αυτό δεν έχει σημασία. Έτσι κι αλλιώς τίποτα το καινούριο δεν συμβαίνει, ποτέ και πουθενά. Συνεπώς, μπορείτε ν' αρχίσετε, αν και σας το ξαναλέω, γνωρίζω τι θα μου πείτε.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Συγχωρείστε με, αλλά πώς γίνεται αυτό; Δεν καταλαβαίνω. Βρίσκομαι εδώ ξαφνικά, ποιος ξέρει πού, κάποιος με περιμένει, ποιος ξέρει ποι-

ος, μ' αναγκάζει να διηγηθώ κάτι, αν κι εγώ δεν έχω την παραμικρή διάθεση για διήγηση. Μισώ τις διηγήσεις ειδικά αν έχει να κάνει με όσα συνέβησαν σε μένα και στον Οίκο μου.

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Ναι, το «Ματζέστικ»!... Μιλήστε ... Ιωσήφ, μόνο με παρηγορία...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Το «Ματζέστικ»; Πώς το ξέρετε; Ακούστε! Εσείς... ποιο είναι τ' όνομά Σας...

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Ιωσήφ, όπως και το δικό σας! Δεν έχει όμως καμιά σημασία. Εδώ δεν έχουμε ονόματα. Εδώ είμαστε όλοι το ίδιο. Αρχίστε λοιπόν! Πιστέψτε με, θα αισθανθείτε καλύτερα μετά.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Αισθάνομαι απαίσιος.

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Το ξέρω. Έτσι είναι στην αρχή. Λόγω του διπλασιασμού. Δεν είστε πλέον μονάδα, είστε δυάδα. Ενίστε και τριάδα. Ή και πλειάδα. Στο τέλος, συνηθίζει κανείς...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Α, όχι, όχι, όχι!... Εγώ είμαι εγώ, άσχετα με το τι έγινε. Υπάρχω και ως μονάδα και ως πλειάδα, και ως σώμα...

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: ... σώμα, ποιο σώμα;

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: ... ορίστε, αγγίξτε με!

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Αφού το θέλετε, ας δοκιμάσω.
(*Του πιάνει το χέρι*) Αισθάνεστε τίποτα; Όχι; Ορίστε,

το βλέπετε ότι Σας αγγίζω. Ή, τουλάχιστον, έτσι φαίνεται. Έτσι δεν είναι; Ξέρετε γιατί; *(Η δεύτερη φιγούρα τον κοιτάζει απορημένα)* Όχι;! Επειδή Εσείς κι εγώ είμαστε ένα και το αυτό. Και το ένα και το αυτό δεν μπορεί ν' αγγίξει τον εαυτό του. Αγαππé μου, εδώ όλα έχουν επιλυθεί με τρόπο ιδεατό. Δεν υπάρχουν ευτυχισμένοι και δυστυχισμένοι, μοχθηροί ή μισοπτοί, ούτε θύματα και δολοφόνοι. Ο Κάιν κι ο Άβελ είναι ένα και το αυτό. Εδώ όλα είναι ένα και το αυτό. Ένα μεγάλο ... *(ανοίγει τα χέρια του)*.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Ναι; Ένα μεγάλο - τι;

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Ένα μεγάλο τίποτα. Έχουμε υλοποιήσει την ιδέα της παγκόσμιας ειρήνης. Κανείς δεν πολεμά εναντίον του εαυτού του. Έτσι δεν είναι;

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Κι αν έχω πολεμήσει...

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Ξέρω, ξέρω. Εκεί, όμως. Εδώ, όχι πια! Είστε πεθαμένος.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Τι είπατε; Τι εννοείτε, πεθαμένος;

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Τι εννοώ; Αυτό που λέω. Πιο πεθαμένος δεν μπορείτε να γίνετε. Έχετε πεθάνει πρόσφατα... Μα, για τον Θεό, δεν θυμάστε;

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Αδύνατον. Εσείς πού το ξέρετε;

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Ήμουν κι εγώ εκεί. Θυμηθείτε μόνο - το ξενοδοχείο σας, το «Ματζέστικ». Σ' ένα απ'

τα χειρότερα σημεία εκείνης της σκληρής κι απάνθρωπης γειτονιάς...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Και... τώρα είστε... εδώ...

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Ναι, όχι λιγότερο πεθαμένος από σας.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Μην ξεστομίζετε ανόητες κουβέντες! Όλα εδώ είναι τόσο πραγματικά...

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Εννοείται... όταν όλα εκεί είναι τόσο εξωπραγματικά. Σάμπως δεν είναι αντίθετοι αυτοί οι δύο κόσμοι!

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Κι εσείς... χαθήκατε απ' την ίδια... αιτία;

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Ακριβώς!

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Λυπάμαι, πραγματικά λυπάμαι. Και πώς ...

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Σας είπα, με σας. Μαζί με σας. Εξαιτίας σας. Δεν μ' αναγνωρίζετε; Είμαι το δεύτερο Εγώ σας. Εσείς πεθάνατε πρώτος, κι εγώ δεύτερος. Ως το δεύτερο κομάτι σας. Εκεί ήσασταν ένας και μοναδικός. Εδώ είστε ενωμένος, ένα με τον εαυτό σας.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Όχι, αυτό είν' αδύνατο. Ονειρεύομαι.

ΠΡΩΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: ... αν έτσι σας είναι πιο εύκολο

... Μήπως ενοχλώ; Συγχωρήστε με, φεύγω αμέσως.
(Φεύγει)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΙΓΟΥΡΑ: Δεν το πιστεύω. Μου φαίνονται τόσο αληθινά όλ' αυτά. (Πείθει τον εαυτό του) Ορίστε, παρ' όλ' αυτά, υπάρχω. Μιλάω. Ακούω τη φωνή μου... (Παύση, ύστερα παραδομένα) Μιλάω με τον εαυτό μου. Μαλώνω με τον εαυτό μου. Αγγίζω τον εαυτό μου... Είναι δυνατόν να είν' αλήθεια; Κι αν είναι, πώς πέθανα; Ποιος μπορεί να μου πει πώς έγινα; Τι συνέβη πρώτα, τι έπειτα;... (παύση, ακούγεται απόηχος μουσικής με διαφορετική μελωδία και πιο δυνατά) Όλα άρχισαν σ' αυτό το αναθεματισμένο ξενοδοχείο. Στο μπουρδέλο «Ματζέστικ».

Από τα παρασκήνια εμφανίζεται η Πρώτη Φιγούρα και παρακολουθεί με προσοχή τη διήγηση. Το φως των αστεριών ξεθωριάζει. Σβήνουν τα φώτα. Η μουσική δυναμώνει.